

**Rm 4,1** Mit mondunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi atyánk, test szerint?

**2** Mert ha Ábrahám cselekedetéből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt.

**3** De mit mond az Írás? Hitt Ábrahám Istennek, és ezt ő igazságul számította be neki.

**4** Aki munkálkodik, annak a bért nem kegyelemből számítják be, hanem tartozás szerint.

**5** Aki azonban nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak a hitét számítják be igazságul.

**6** Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül.

**7** Boldogok, akiknek megbocsáttattak hamisságaik, és akiknek elfedeztetek bűneik.

**8** Boldog ember az, akinek az Úr bűnt tulajdonít.

Az evangéliumok nemzetségtábláinak jellemzői!

Dávidi és Páli boldogmondások

OT lekción Mózes látogatóba a Teremtőnél

Isten Fia látogatóban a misszióra választott népnél

Jézus sír Jeruzsálem felett

A vasárnap története – Hirosimás áthallások

A tüskés és a tövises bűneink

Megváltott Testvérek!

A SZTHÜU 10. Úrnap különös üzenettel tanít bennünket a bölcs szívhez jutásra, a gyümölcstermés boldogsága érdekében. Mert a fa boldog, ha érnek gyümölcsei és boldog a vándor is, hogy gyümölcsökkel enyhítheti szomját a kietlen forróságban.

Már az úgynevezett ógyházi perikopában ott szerepel a Jézus sír Jeruzsálem felett evangéliumi beszámoló.

Jeruzsálemben a Bethfagé felől érkező úton található a Dominus flevit templom, mely emléket állít Jézus Krisztus prófétai szavainak: Máté 23:37 Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölsz a prófétákat és megkövezed azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. - Luk 19:44 És a földre

tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.

Jézus Krisztus tehát sírt Jeruzsálem fölött, s akkor a szép templom láttán ki gondolta volna, hogy Jeruzsálem népe a siratófal tövében évezredekig folytatja a sírást.

Az elmúlt félévszázad során egyházunkban úgy is emlegették a SZTHÜU 10. Úrnapot, hogy Hiroshima vasárnap. 76 éve, amerikai háború-turisták filmezik távolról a várost, ahol 1945 augusztus 6-án reggel 8, 14 perckor állt meg az itt látható óra. Ledobták a világ első atombombáját a mit sem sejtő zsúfolt városra 140.000 ember azonnali halálát okozva.

Természetesen az ötvenes évek Magyarországon a Hiroshima-s egyházi megemlékezés nem Japánnak és a többszázezres áldozatnak szólt, hanem a bombát ledobó imperialista Amerikát kellett vádolni innen keletről.

Bár fehéringes kisiskolás gyermek-hegek enyhítik a háborús sebeket, mégis, a turista látványossággá vált városból hazaszáguldó shinkanzenen azon töprengnek, hogy az emberi agresszió, háborúság gyökerei mélyebbről fakadnak, hogysem túske módjára lepattinthatná magáról azt az emberiség.

Maradjon csak számunkra hangsúlyos Jézus Krisztusnak Jeruzsálem fölötti sírása. A Dominus Flevit templom oltára mögött ott látható a szent város. A kereszt mellett az úrvacsora két színét látjuk, és amire még vissza fogunk térni: a töviskoszorú kibontott kígyózása, mert a bűn töviseket csak a töviskoronás képes megszüntetni.

A levél fölolvastott szakasza lényegében a választott nép, Ábrahám népének kérdéseit feszegeti a föl nem ismert Messiással kapcsolatban.

Ismert tény, hogy a zsidóságot megszólító Máté evangéliuma Jézus nemzettségtábláját Ábrahámmal kezdi.

Ezzel igyekszik jóindulatot teremteni az ószövetségi hallgatóság szívében. Skanzen táborunkban, ahol a négy evangélista volt a téma, megtanultuk azt is, hogy Lukács viszont a széles világot szólítja meg. Nála a kiinduló személy maga Jézus Krisztus és túl megy Ábrahámon egészen Ádámgig, mert ő az egyetemes emberiségnek írja le az evangéliumot.

Éppen ezért ma nem kívánok kitérni az Ábrahámmal kapcsolatos tanításokra, hanem lépünk tovább.

Híres és ismert az evangéliumokból Jézus Krisztus boldogmondásainak sora. Most ehhez kapcsolódik Dávid és tőle idézve Pál boldogmondása a 32. Zsoltár alapján.

### **Róm 4:8 Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.**

Ezek szerint a boldogság megrontója a bűn, mely a tulajdonunkká válik. Életünk tulajdoni lapján tehát sokféle ingóság és ingatlan kerülhet bejegyzésre. Tulajdonosok vagyunk. Sajnos ezek nem mind jó tulajdonságok. Vannak valódi boldogító bejegyzések, jó tulajdonságok, de vannak rossz tulajdonságok.

Milyen találó a magyar nyelvben: jó tulajdonságú! Tulajdona a jóság! Rossz tulajdonság pedig az ellenkezője, melytől meg kell szabadulnia, hogy boldog lehessen.

A magyar nyelv különbséget tesz két fokozat között. Beszél vétekről és bűnről. A vétkek lényegében tévedések. Amikor a legjobb szándékunk ellenére elvétjük a dolgot, akkor vétek lesz belőle.

A lelki tulajdoni lapon szereplő másik baj tehát a bűn.

Hadd világítsuk meg ezt két természeti jelenséggel.

Sokan rosszul használják a tüske és a tövis fogalmakat.

A kettő között nagyon nagy a különbség, bár mindkettő szúr és megsebez.

Magyar Nyelv Értelmező Szótára, 1980-as kiadás:

**tüske** (Növ) a szár vagy a levél felületének (bőrszövetének vagy a bőrszövet alatti szövetének) könnyen leválasztható szúrós hegyű képződménnyé átalakult része.

**tövis** (Növ) szúrós hegyű kemény képződménnyé átalakult szár, levél vagy gyökér.

Míg a tüske csak felületi képződmény, ezért könnyen eltávolítható. Nagyobb a nehézség a tövis esetében.

Ez magának a növénynek a része, mely speciális formává képződött.

Bár az Úr Jézus szavai jobban kiélezzik a helyzetet, amikor a szemből kipiszkálандó szálkát és a gerendát hozza föl hasonlatként.

Bizony! Különbséget kell tennünk könnyen eltávolítható vétkek, és belén nőt, belőlünk, a lényegünkből előtörő, belénk gyökerezett tövisek között.

Mondom, mindkettő szúr és sebez, de míg a vétkeink, mint a tüskék könnyedén, amolyan mentálhigiénés praktikákkal is eltávolíthatók, addig bűneink, mint a tövisek nem, mert részünkké, valónkká váltak. Lényünk mélyéből fakadnak!

### **Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.**

Nem vagyok boldog, mert tulajdonommá vált a bűn. Bűnös tulajdonságaim vannak.

A bajt tetézi, hogy a bűnök nem ingóságok, hanem ingatlan tulajdonaink. Nem tudok szabadulni tőlük! Valaki meg át kéne, hogy vegye, de ember bünt nem tud elvenni.

Az előző kép szerint a vétkek, tüskék az ingóság kategóriájába tartoznak. Nehéz ezektől is megválni, de bírhatunk velük magunk is.

Más a helyzet a bűnnel. Tulajdoni lapomon bejegyzésre kerülnek. Nem tudok tőlük megszabadulni, mert a széljegyzetben eladást tiltó megszorítások vannak.

A Személyes Gonosz, aki nagyon szeret bennünket kifordítani javainkból – emlékezzetek Jób történetére – ez a Sátán ugyanakkor azon van, hogy ne tudjunk túladni bűneinken. Széljegyzeteket és megszorításokat vezet fel tulajdoni lapunkra.

### **Egyik legveszélyesebb állapot az osztatlan közös bűningatlan.**

Ismerősünk meg akarta vásárolni a szomszédja telkét. Amikor komolyabbra fordult a tárgyalás, kiderült, hogy annak a bizonyos területnek 11 tulajdonosa van, akiknek együttes egyetértésükkel lehet csak eladni a kertet.

Valóban, bűneink nem felszínes dolgok. Mélyen erednek és sok szoros szállal kötődnek rajtunk kívül embertársainkhoz.

Ezek az osztatlan bűn-ingatlanok eladhatatlanok, nem lehet tőlük megszabadulni. Pedig meg kellene tőlük válni, mert az Úr Jézus azt mondta, hogy nem lehet két úrnak szolgálni, azzal azt is tanította, hogy nem lehetek egyszerre bűningatlan tulajdonos és üdvösségingatlan tulajdonos.

Ézsaiás elhívásakor látja az Urat a templomban trónolni és fölkiált: Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom. – Tehát nemcsak az a baj, hogy bűnös vagyok, de a környezetem is az. Ez az osztatlan bűningatlan.

Pál így kiált fel: Róm 7:24 Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?

Az üdvösségingatlan elnyeréséhez meg kell szabadulnia minden bűningatlanától! Nincs ez ellentmondásban a híres lutheri tanítással a **SIMUL IUSTUS ET PECCATOR** megállapítással.

Álljunk meg egy időre a lutheri megigazulástannál!

Dr. Nagy Gyula írása az Evangélikus Theológia 1947/3. számából.

A megigazulásról szóló tanítást a reformáció-korabeli theológia nevezte el *articulus stantis et cadentis ecclesiae*-nek, vagyis oly hitcikknek, amelynek tisztaságán áll, vagy bukik az egyház. Ez a tanítás azóta is megőrizte középponti helyét az evangélium egyházának theológiájában. Egyfelől azért, mert benne kapunk feleletet a keresztyén ember legelső gyakorlati kérdésére. Hogyan állhatok meg én, a nyomorult, szegény bűnös — a szent és igaz Bíró színe előtt?

A megigazuláskor tehát az ember egyszerre lesz megigazított és bűnös, vagyis a bűn kísértésének kitett életű.

Amíg itt a Földön élünk, még a megtérésünk után is nyitva áll a lelki tulajdonilapunk. Arra egészen halálunk órájáig kerülhetnek újabb és újabb bejegyzések.

Ellentétben más keresztyén tanítással, az evangélikusok nem vallják azt a perfekciót, befejezettséget, mely szerint a megigazulás után már nem vétkezhet az ember!

A mindenkori világ, de különösen is ma nem szereti a büntudatot, a bűnbánatot emlegetni.

Nemcsak kirívó esetekben, hanem a hétköznapiakban, még testvéri közösségben is látjuk, hogy nincs bűnbánat.

Amikor a teológia eredendő bűnről beszél, akkor a mai képünk szerint arról van szó, hogy nem születünk tiszta lappal, nem születünk tiszta, üres tulajdoni lappal. Ott vannak a terhelő bejegyzések. Ezekhez azután felnövekedve egyre több bűningatlant illesztünk.

Ezektől csak egy „megvásárló” révén szabadulhatunk, aki megfizeti a drága árat. Erről a Krisztusról mondja Keresztelő János: Íme Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Jn 1, 29.

Drága árat fizet érte, hogy megváltson a bűn tulajdonlásától. Erre hivatkozik Péter és János apostol a béna ember meggyógyításakor: Ezüstöm és aranyam nincsen nekem; hanem amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! Apcsel 3, 6

Adj el minden megingathatatlan tulajdonodat képező bűnt. Még eladható. Még teszi az ajánlatot az Úr Jézus Krisztus amolyan gazdagifjús módon: add el minden vagytonodat... vevő vagyok rá!

Nehéz megválni ezektől a megingathatatlanul nagyra tartott tulajdonoktól? Most azonban itt az óra. Valaki kéri, megveszi, drága árat fizet érte, a saját vérét. Egy autókereskedő ismerősöm hangoztatta: ha kéri, el kell adni!

Az előbb használtuk a túske és a tövis hasonlatát.

A mélyről jövő töviseket csak a Töviskoronás Megváltó Jézus Krisztus tudja megvásárolni, kiíratni a lelki tulajdoni lapunkról és helyette bejegyezni az örök hajlékot.

Csereingatlan. Kárhoztató bűn helyett üdvöt adó öröklakás a mennyországban.

Siklós József református lelkésztől, aki hatalmas munkát fejtett ki az iszákosmentés területén, származik a pohárcsere kifejezés.

Itt a lehetőség az ingatlancserére!

Amíg élünk addig maradunk peccatorok, vagyis vétkezhetők és bűnt elkövetők, de a töviskoronás meg tud szabadítani mélyen belénk ágyazódott bűneinktől. Magára vett töviseinket. Ezzel koronázta meg fejét. Ezért alkotta meg a kovácművész a Dominus Flevit templom Jeruzsálemre néző oltárablakán a kereszt, az úrvacsora szimbólum mellett a kígyózó töviságot. Mert méltó a megöletett Bárány. Megváltói műve miatt az általa eltörlött bűneink lekerülnek a tulajdoni lapról és boldogan mehetünk haza szeretteink közé egy-egy úrvacsorával egybekötött feloldozás után: Mert boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít. Ámen